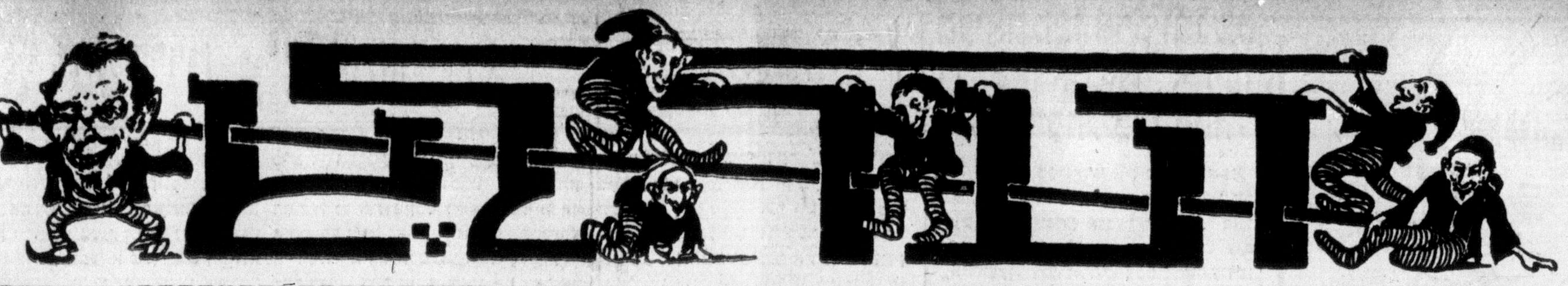

שפריצען

פון — יהושע זינגער

דעם צווייטען טאג פסח, פארנאכט, זעה איך מיין דזשייקי האלט די שטיקעל איינגעדארטע טשיקען גערגעלע, וואס האט געדיענט אלס "זרוע" צו די סדרים, און ארבייט אויף דעם שווער מיט זיינע יונגע, שארפע ציינדלאך.

פרעג איך איהם: דזשייקי לעבען, עס פעהלט פלייש אין הויז, וואס דו ארבייטס אווער-טיים איבער דער איינגע-דארטער שטיקעל גערגעלע?

"דאס איז די סרייע, דרעע!" רופט ער אויס, "די פלייש וואס געלעגען אויפ'ן טעלער ביי די סדר'ס, די מא דאס מיר געגעבען, זי זאגט, אז מען עסט דאס, באקומט מען ברעינס! פלעגסטו דאס ניט עסען, ווען דו נאך געווען א באי, נאך ניט חתונה געהאט מיט דער מא?"

"הלואי וואלט איך דאס געגעסען, דזשייקי!"

* * *

מיין שכן פון קעגענאיבער האט אבי-סעל צונעפוצט זיין סעקאנד-הענט דורענט קאר, און באשלאסען צו מאכען אויף איהר מיט זיין גאנצע בני-בית, לכבוד יום טוב, א טריפ נאך האמילטאן.

פרייטאג, דעם צווייטען טאג פסח, גלייך נאך דינער, האט זיך ארויפגעזעצט אין איהר זיין גאנצע קאפעלע, מיט געגע-מען מצה מיט וויין און קאלטע קניידלאך, אלס צדה לדרך, און הײדא. אנטרעפענדיג דעם ערשטען טראפיק-פאליסמאן, גיט ער, מיט שטאלץ א פרעג: קענסטו מיר זא-גען דעם קירצעסטען וועג, ווי אזוי איך קען אנקומען אין האמילטאן, אפיסער?

דער אפיסער האט א קוק געטאן אויף זיין מאשין, און גלייך געענטפערט: "מיט די פיס, סער!"

* * *

א קלוגער מאן פארגעסט קיינמאל ניט זיין פרוים געבורטסטאג, האט די וואך געזאגט א דזשארזש.

שור ניט! אלעס וואס ער פאר-געסט נאר, איז וועלכער געבורטסטאג עס איז.

* * *

"וואלסטו אפשר געליהען א פריינד, פינף און צוואנציג דאלאר?"

"געוויס וואלט איך געליהען. אבער איך האב קיין איין פריינד ניט אין דער גאנצער שטאדט!"

* * *

אויף ספעדיינא איז איך געפאהרען מיט זיין קאר ווי א משוגענער. דא איז ער געווען אינמיטען ראוד, און דא איז ער שיעור ארויפגעפאהרען אויפ'ן פיימענט. א פאליסמאן האט דאס באמערקט און איהם אפגעשטעלט.

"וואס איז דער מעהר, פאר וואס האט איהר מיר אפגעשטעלט?"

"ווייל איהר קענט ניט טרייבען קיין קאר!"

"איך קען ניט טרייבען קיין קאר?" צולאכט זיך דער איד. "איך בין אן עקספיריענסד דרייווער. וואס איך ווייס וועגען טרייבען א קאר קען אנפילען א גאנצען בוך!"

"א, יעס", זאגט דער פאליסמאן. "און וואס איהר ווייסט ניט, קען אנפילען א גאנצען האספיטאל!"

* * *

ער: "איהר האט שוין געהייראט?"

זי: "צוויי מאל".

"וואס איז געווען דער אומגליק פון אייער ערשטען מאן?"

"דער צווייטער מאן."

* * *

יום טוב ביים דאווענען, אין קארידאר פון שוהל, הער איך ווי איין באי דער-צעהלט דעם צווייטען:

"ווארטענדיג נעכטען אויף מיין מיידעל אין ספעדיינא, ביי דעם אידישען טעאטער, האב איך באמערקט, ווי נאך א באי דרעהט זיך ארום ביים טעאטער איי-בער א שטונדע, האב איך פארשטאנען, אז מסתמא האט ער אויך א "דייט" מיט זיין מיידעל. נו האבען מיר געמאכט א וועט אין פינף דאלאר, וועמענס מיידעל עס וועט קומען פריהער."

"נו, ווער פון אייך האט געוואונען?"

"אה, דאס איז געווען זעהר שווער צו בעשליסען. ווייל ווען עס איז געקומען מיין מיידעל, האט זיך ארויסגעוויזען, אז זי איז אויך זיין מיידעל".

* * *

"איך דארף ניט קיין סדר. איך בין א גאנץ יאהר אויך א מלך אין מיין הויז!"

"יעס, איך אויך אזוי. איך בין אויך א בעטשלאר".

* * *

—ריידען צווישען זיך צוויי רייכע אידישע פרויען:

"ווי איז אייך געפעהלען די נעכטיגע שאו?"

"אה, עס שיינט, אז דער פארפאסער פון דער פיעסע, איז ווייט פון ריכטיגען לעבען. אין ערשטען אקט קומט פאר אז זיי האבען א דיענסט, און דעם צווייטען אקט, פולע זעקס וואכען שפעטער, איז נאך אלעס ביי זיי דיזעלבע דיענסט!"

פסח'דיגע פערזען

(במקום פעליעטאן)

פון אברהמ'ל.

רב מלך מיט זיין מלכה'לע
צוויי פרינצלאך און פרינצעסין —
זיי גרייטען זיך צום סדר שוין,
צו "זאגען" און צו עסען . . .

רב מלך זיצט אהן ארבייט שוין
אריבער זעכצעהן וואכען,
די וויין און מצות פעהלען נאך,
דערפאר איז דא — בטחון!...

און מיט בטחון — ווייסט איהר דאך —
באפרייט פון יאך זיך האבען
די אידען אין מצרים, וואו
זיי האבען ליים געגראבען.

פאר ארבייט האבען זיי געהאט
אי פיש, אי פלייש צו קייען;
נאר בעסער יוצא-זיין מיט מן
אין מדבר אין דעם פרייען!...

וועט אויך רב מלך יוצא זיין
מיט מרור און קארטאפעל —
פאר פרייע מענשען איז דאך פלייש
מיט קניידלאך נאר א טפל.

נאר איין געדאנק איהם באמבעלט זיך
אין קאפ איצט דעם "פילאזאף" —
א פראגע וועגען יענעם יאך
עגיפטישען — ככתוב . . .

צוויי הונדערט יאהר צו ארבייטען
אהן סלעק, אהן א הפסקה,
און זיכער זיין מיט פיש און פלייש —
איז ליעבער דאך פון צדקה.

און שעהנער, ווי אין "ברעד-ליין" שטעהן
און אין א "זופ-קיך" ווארטען
אויף וואסער-יויך א שיסעל מיט
מיט א פעניץ איינגעדארטען?!

דער "בילדינג טרייד" א שווערער איז
דאס ווייס ער — ניט פון ביכער,
א "בריקלייער" איז ער געווען,
דאך — מיט פרנסה זיכער.

און איצט שוין זעכצעהן וואכען איז
ער "פריי" און געהט אום לידיג,
און די "עמפלאימענט ביוראס"
אומזיסט איז מלך "בודק"!

די "פרייהייט" ליגט שוין מלך'ן,
ווי א געוויקס אין מאגען,
אין שטוב איז, ווי אין מדבר, פוסט,
און די בעל חוב'עס פלאגען!

צוויי הונדערט יאהר צו ארבייטען,
און האבען וואס צו קאכען —
ניט ערגער איז, ווי לידיג געהן
אזוי פיעל שווערע וואכען?!

הא-ראיה, אידען האבען דאך
געבענקט אין מדבר פרייען
נאך פיש און פלייש עגיפטישע
וואס לאזט זיך גוט פארדייען!

אזא געדאנק א פינסטערער
מיט פראגען און מיט ספקות,
אלץ טאטשעט היינט רב מלך'ן,
וואס וואכען לאנג אין "סטרייק" איז...

און ניט ער געגען ארבייט סטרייקט,
נאר געגען איהם — די באסעס!
און מלכה זוכען דארף אין מארק
פון גרינס פעדלען — פרנסות...

אט האט ניט לאנג רב מלך ערשט
אין "פייפער" נייעס געטראפען,
אז רוסלאנד פראדוצירט געהיליך
דורך "צוואנגס-ארבייט" אין צפון.

און פאדערט פון די ארבייטער
אין פעקטאריעס, "קאלכאזען"
פאר צוויי יאהר צייט די פלעצער און
די "דזשאבס" ניט צו פארלאזען...

דאריבער איז די "סחורה" טריף
און דא אין לאנד פארבאטען,
ווי ציגעל פון מצרים, וואס
די קנעכט האבען געקנאטען!

און מלך טראכט זיך: אי, אי, אי!
אן אומגליק איז אין שטעדטעל!
א שפאס אביסעל, צוואנגס-ארבייט
פון הובליווען א ברעטעל!...

מען האלט זיי נעבאך צוויי יאהר צייט
געבונדען צו מאשינען,
און מען פארזיכערט זיי א דזשאב
צו קענען לאנג פארדיענען!...

געהערט א גזירה? טאטעלאך!
צו ארבייטען גאר צווינגען!...
נאר וואס-זשע טו איך, ווען איך קען
מיין ארבייט ניט פארדינגען?

וואס טו איך, ווען מען צווינגט מיך גאר
צוויי יאהר ארומגעהן לידיג?
איך דארף ניט זיין קיין חכם, און
איך רוסלאנד ניט פארטיידיג!

נאר וואו איז יושר? זאגען מעג
מען אמת דאך א טאטען?!
א הונגעריגער מעג דאך כאטש
מקנא זיין דעם זאטען?!

און די מחשבות פינסטערע
אלץ טאטשען אונזער מלך,
דעם פרייען "מלך אביון",
אויפ'ן הארצען איז ניט פרעהלאך...

נאר פלוצלונג קומט זיין מלכה אן
פון מארק מיט איהר מערכה,
פארסאפעט און זי טראגט אריין
אין שטוב די "מזל ברכה".

א קאשיקעל מיט מצות און
מיט ציבעלע, קארטאפעל,
און כריין מיט רויטע בוריקלאך
כמעט א גאנצען שאפעל...

אביסעל איז געבליבען איהר
פון סטאק מיט גרינס דעם קליינעם
א פלעשעלע "צימוקים" אויך
געבארגט ביי גוטע שכנים...

[illegible]

פארשפארט איז בודק חמץ זיין
אין שטיבעל, ווי ביי לייטען...

ווייל לידיג אויף די פענסטער איז
און פריי פון ברויט א שפרינקעל
איז יעדער טיש און שטול און שראנק,
און יעדער שפאלט און ווינקעל...

מען גרייט זיך שוין צום סדר טיש,
צום פיערפאכען לחיים...
באפרייט די אידען זענען דאך
געווארען פון מצרים!...

פארטיעפט איז נאר רב מלך
און ער קען אלץ ניט צוקייען
די שמחה, ווען מען צווינגט "א פאלק
— פון ארבייט זיך באפרייען".

און לויפען אין א מדבר גאר,
מיט פוסטע פרעמדע כלים,
צו לעבען פון דעם הימעל און
זיך שלאגען מיט ערלים . . .

אן אינטערוויו מיט'ן פריהלינג...

(כמעט א פעליעטאן)

פון בען געלינג.

איך האב איהם געפאקט אין קווינ'ס פארק, זיך ווארעמענדיג אנטקעגען דער זון. פון זיין גאנצען אויסזעהן איז געווען קענטיג, אז ער איז נאך גאר א גרינער... אזוי ווי פארליעבטע פארלאך זענען נאך אין פארק געווען זעהר ווייניג, איז ער געלעגען אויפ'ן גראז, און געדרעמעלט. איך האב באשלאסען, אז איצט איז די בעסטע צייט איהם צו אינטערוויוירען. איך האב אנגעפאנגען צו זינגען "שלאפט ניט". נאטאנזאנ'ס א קופלעט, און ער האט זיך באלד אויפגעכאפט...

— ווער זייט איהר? האט ער, דער ערשטער אנגעהויבען.

— אן אקטיאר, וואס שרייבט ארטיק-לען, און א שרייבער וואס שפיעלט טעא-טער...

— וואס זשע ווילט איהר פון מיר? האט ער א צושראקענער געפרעגט.

— איך בין געקומען אייך אינטער-וויואירען.

— גוט, מאכט עס אבער שנעלער, עס איז מיר קאלט...

איך האב איהם צוגעדעקט מיט איין אלטען פאוסטער פון סטענדערד טעאטער, און אונזער געשפרעך האט זיך אנגעפאנ-גען.

— ווי קומט עס. וויל איך וויסען, וואס מען האט אייך אריינגעלאזען אין אמעריקע?...

— דאס האבען די פאעטען אויסגע-ווירקט מען זאל מיך אריינלאזען, אהן מיר וואלטען זיי געבליבען אהן פרנסה... חוץ דעם האבען די מעבעל פאבריקאנטען געליגט א "באנד" פאר מיר, ווייל מיט מיין אנקומען פארמעהרען זיך די חתונות, האט ער ממזריש, צוגעוואונקען מיט אן אויגעל . . .

— איהר דענקט עפעס צו האבען א סך ארבייט אין טאראנטא? — האב איך איהם ווידער געפרעגט.

— כ'מיין אזוי. איהר פארשטעהט, דער עולם סטרייקט, איז דא צייט צו פיהרען ראמאנען...

— די אידישע אקטיארען, איבער-הויפט די וואס שפילען אויף דער פרא-ווינץ, זענען ניט אזוי שטארק צופרידען מיט אייער קומען. ווארף איך איהם אריין א שפילקע.

— פארוואס?

— ווייל מיט אייער אנקומען, מוזען זיי אוועקפאהרען, נאך א וואך, און אלע זומער פויגעלאך, ווי די פראווינץ אקטיא-רען ווערען אנגערופען, וועלען שוין זיצען אין ניו-יארק, אין קאפע ראיאל, זופען קאווע, און ברעכען "טוטפיקס"...

— איהר פארשטעהט, האט ער זיך גענומען פארענטפערען, ס'איז ניט אינ-גאנצען מיין שולד, נאך אלעמען בין איך דאך פארבונדען מיט א "בוקינג אפיס". אן אטרעקשאן, יו נאו... האט ער פלוצ-לונג גענומען ריידען ענגליש, דרייסיג פראצענט פון דער איינגאמע... און ווען מען שיקט מיך, מוז איך געהן...

— איהר וועט זיין "אל-רייט" אין אמעריקא, האב איך איהם פארזיכערט, איהר וועט זיך שנעל אויסגרינען...

איך האב איהם געוואלט שטעלען נאך א פאר פראגען, נאר איך האב באמערקט, אז דער בחור גענעצט, א סימן, אז ער וויל נאך שלאפען. איך האב אנגעהויבען זינגען "סאניטשקא", און ער איז גלייך איינגעשלאפען... אונזער אינטערוויו איז געווען געענדיגט.

דער לץ וויל וויסען

ווען איז דער אידישער "עמיור-דזשענסי פאנד" אין טאראנטא אויסגע-גאנגען, און ווען איז געווען די לויה? ווער זענען געווען די קברנים, און ווער האט קדיש געזאגט?

* * *

ווער באצאלט די רייזע הוצאות פון דער ערשטער קענעדער קבוצה חלוצים, וועלכע פארט אפ נאך ארץ ישראל?

* * *

ווען וועלען די טאראנטאר פראמינענ-טע אידען באצאלען זייערע "פלעדזשעס" צום קרן היסוד?

* * *

וואס האבען די טאראנטאר רבנים גע-טאן מיט'ן חמץ וועלכען זיי האבען אויפ-געקויפט פאר פסח?

* * *

וויפיעל טאראנטאר אידען עסען ארץ ישראל מצות היינטיגען פסח?

* * *

מיט וויפיעל מכות איז גענעראל דרייפער געשלאגען געווארען איידער ער האט נאכגעגעבען מעיאר סטױוארט'ס פא-דערונגען?

* * *

ווער האט בודק חמץ געווען אין סטענדערד טעאטער, און וועמען האט מען דעם חמץ פארקויפט?

* * *

וויפיעל אידען האבען איבערגעקוקט די הכשרים אין די דאון-טאונער רעסטא-ראנען, איידער זיי האבען זיך געזעצט צום "פסח'דיגען לאנטש"?

* * *

ווער האט איבערגעצעהלט די 20 טויזענט דאלאר, וועלכע די סטרייקענדע דרעסמאכער אין טאראנטא האבען בא-קומען פון ניו-יארק?

דאס קריזיס ליד

איך שרייב אייך דאס לידעל, רעדאקטאר,
אין דחקות, אין עלענד, אין נויט;
איך לאך מיט א פאלשען געלעכטער,
איך האב נאך א מאנגעל אין ברויט!...
אמאל פלעג איך לאכען, רעדאקטאר,
נאר דאן, ווען כ'האב לאכען געמוזט;
איצט לאך איך אן אנדער געלעכטער,
איך לאך ווען דער מאגען איז פוסט...
נו, נעהמט זשע דאס לידעל, רעדאקטאר,
און דרוקט עס, איך בעט אייך, אין בלאט,
און זעה איך דאס ליד א געדרוקטע, —
דאן בין איך שוין גליקליך און זאט...

ווערטלאך וועגען ליעבע און פרויען

מיט די פרויען איז אזוי: ווען זיי אינטערעסירען אונז, פארשטעהען מיר זיי נישט און ווען מיר פארשטעהען זיי שוין, אינטערעסירען זיי אונז ניט מעהר.

מאן און ווייב צוגעהען זיך אפט צוליעב דעם וואס זיי פארשטעהען זיך נישט. אבער ווען זיי פארשטעהען זיך, דאן האבען זיי אינגאנצען נישט חתונה.

* * *

מענער זענען באשאפען געווארען נישט צו הייראטען און פרויען — צו הייראטען און אט פון דעם נעהמען זיך אלע צרות.

פרויען האבען נישט קיין יאהרען. זיי זענען אלט אדער יונג. ווען זיי זענען יונג, נארען זיי אונז און ווען זיי ווערען אלט, ווילען זיי נישט זיין אפגענארט.

די עלעגאנטע אריסטאקראטישע פרויען זענען ווי די לוקסוסיעזע רעסטא-ראנען. זיי קאסטען א סך און מען געהט אוועק הונגעריג . . .

„געץ" זיי קוואסט...

(אבריוועל אזא צום רעדאקטאר)

פון אשמדאי

פאניע, רעדאקטאר:—

פריהער גאט און דערנאך איהר. כ'פיהל אז איך קאן זיך מעהר ניט ארומ-טראגען מיט דער וואונד. איהר זענט דער איינציגער פאר וועמען איך קאן זיך איצט אראפריידען פונ'ם הארצען און אייך אי-בערגעבען מיין גאנצען פעקעל צרות.

אזוי ווי איהר ווייסט בין איך אייערער א געטרייער לעזער, נאך פון קדמונים. מען קאן זאגען, אז איך לייען אייער „פייפער" נאך פון דעם ערשטען טאג אן, זינט ער האט אנגעהויבען צו דערשיינען, איז דאריבער, גלויב איך, בין איך בארעכטיגט צו דער פריווילעגיע, אז איהר זאלט זיך טיילען מיט מיינע וואונ-דען און יסורים גלייך אויף גלייך.

אויף וואס דען איז א רעדאקטאר געבוירען געווארען?...

יא, זיץ איך מיר אזוי, ביי א באנ-קעטעל פון אונזער באריהמטער סאסייטי, אנשי בני שמארעוואזניקעס און מיר פאר-ברענגען. שייך צו צו זאגען פארברענגען. מען קאן זאגען אז מיר זענען שוין גאר בגילופנ'דיג, מעהר אויף יענער וועלט ווי אויף דער וועלט... און מיר טראגען זיך אונטער, איינס דאס אנדערע, די שעהנ-סטע טיטולען פון מפטיר... און בעת מעשה שווימען ארויף זכרונות פון אונ-זער אלטער היים, דארט אין שמארע-וואזניק, ווי אזוי מיר האבען עס אמאל אלע געלעבט, ווי מ'רופט עס ביי אייך אין אמעריטשקע א גוטען טאג... טאקע אן אמת'דיגען גוטען טאג, אין די בלא-טעס און זומפען.

פלוצלונג באווייזען זיך אויף דער טיר פונ'ם זאל, עטליכע פון די היטעל-דרייער אין טאראנטא. קודם, מעסטען זיי אונז אפ פון אויבען ארונטער און ווי-דער אמאל פארקעהרט. אט אזוי עטליכע מאל. דערנאך בלאזען זיי זיך עפעס אן ווי די אינדיקעס און בורטשען ארויס פון אונטער דער נאז, מעשה אנגעבלאזענע מחותנים:

— „עץ זענען זיך משמח?"

יא! — ענטפערט אונזער פרעזי-דענט — ברודער זייפענבלאז,

„וואס איז דען אויף אייך די שמחה, וואס?", פרעגען איבער די „אנגעבלא-זענע מחותנים". און מאכען דערוויל נאך עטליכע שפאן אינוועניג, נעהענטער צו די טישען.

„פארוואס זאלען מיר זיך ניט טארען משמח זיין?", פרעגט איבער אונזער פרע-זידענט. „אז דער ניט-געוואשענער האט אונז געהאלפען און מיר האבען דערלעבט פון לעצטען יאהר אויף היינט, מעגען מיר זיין פרעהליך".

„נו, וואס איז מכוח אונז? ווייסט איהר דען ניט אז מיר זענען די „פראמי-נענטסטע בירגער" פון שטאדט, און אז אהן אונז, טאר קיין זאך ניט געטאן ווע-רען?".

„אזוי גאר", סאלאפעט אויס אונזער פרעזידענט א פאר אויגען, „די פראמי-נענטע בירגער פון שטאדט זענט איהר?", אז אך און וועה איז צו דער שטאדט, וואו איהר זענט די „פראמינענטע ביר-גער". אונז קאנט איהר דאך ניט בלא-פען. מיר ווייסען דאך, מיט וואס פאר א שימעל איהר שמעקט... און מיר ווייסען דאך אויך, פ א ר וו א ס דער טכויר לאזט פון זיך אזא גערוך... טא וואס זשע זענט איהר געקומען האקען א טשייניק. וועגען „פראמינענטע בירגער", מ'שטיינס געזאגט".

אונזער פרעזידענט, דארפט איהר ווי-סען, איז ניט קיין שיפע זיבעלע. ער אז ער וויל קאן ער דערלאנגען אין דער זיבע-טער ריפ. נאך ביי אונז, אין שמארעוואז-ניק, האט ער געהאט א שם אלס א „כוואט" פון שטעדטעל, דאריבער איז ער דא טאקע געווארען א פרעזידענט...

הכלל וואס דארפט איהר פרעגען קשיות און צוליעב וואס זאל איך אייך לאנג בריען, אז דער קורצער אמת איז בעסער ווי דער לענגסטער בלאף. חברה האבען איינגאנצען פארגעסען אינ'ם באנ-קעט, און אזוי ווי דער עולם איז במילא געווען אביסעל בגילופנ'דיג, האט מען גאנץ שעהן ארומגעריגעלט די „אנגע-בלאזענע מחותנים" פון אלע זייטען, און יאנקעלע פארך האט דער ערשטער דער-לאנגט פון הינטער ארום א פיק אינ'ם צילינדער פון איינעם פון די ראזיגע פיי-נע לייט.

דערנאך האט מאטיע פאטיטע, א זעץ געטאן דעם צווייטען אין דער קניה, אזוי אז ער האט זיך א וואקעל געטאן הין-און-צוריק, און באלד נאך זיי, האבען אנגעהויבען פליהען שטוכצעס, בוכצעס, קלעפ, פעטש און אנדערע יום-טוב'דיגע כלי-זיין איבער די קעפ פון די „פראמי-נענטע בירגער".

דער ערשטער צו מאכען „ויברח" דורכ'ן פענסטער איז געווען דער וואס מיט די קליינע פיסלאך. ער האט בכלל א טבע צו אפרוקען זיך ווען עס שמעקט מיט קלעפ. דערנאך האבען די איבעריגע אויך אנגעהויבען אפפליהען איינציגוויז אונטער א האגעל פון קלעפ.

אונזערע שמארעוואזניקער געדענקען נאך די „תורה" פון דער היים...

דער סוף איז געווען, אז איינציגע זע-נען נאכדעם אפגעלעגען עטליכע וואכען צו בעט, און ביי אן עקזעקוטיוו מיטינג פון אונזער סאסייטי איז באשלאסען גע-ווארען, אז אויב א וועלכער פון זיי וועט זיך „אפרוקען" אויפ'ן עולם האמת, זא-לען מיר איהם צוטיילען דעם געהעריגען כבוד און איהם שיקען בלומען...

אט אזוי טיילט צו אונזער סאסייטי, כבוד צו די, וואס פארדיענען עס...

האפענדיג אז איהר וועט דרוקען מיין בריוועל, פארבלייב איך מיט'ן גרעסטען דרך-ארץ צו אייך, און צו אלע „גרויסע מענשען".

אייער שטענדיגער לעזער
דער אשמדאי.

מאדערנע מכות

פון ל. האכשטיין.
(מזל-טוב.)

דם, צפרדע, כינים, ערוב.
אונזער וועלט איז וויסט און חרוב.
א נעיגע נאך דער מטבע,
דם, צפרדע . . .

דם, צפרדע, ערוב, כינים,
קאמיטעטען כל המינים,
און מנהיגים חסרי-דעה,
דם, צפרדע . . .

כינים, ערוב, דבר, שחין,
ס'בלייבט דער עליען תמיד "גרין",
ס'העלפט ניט "בארד" און ס'נוצט ניט פאה,
דם, צפרדע . . .

ערוב, דבר, ברד, ארבה,
ראיאטס און "באריכטען" הארבע,
און דער "מופטי" זאגט א דעה,
דם, צפרדע . . .

דם, צפרדע, ערוב, דבר
און דער קריזיס רויערט "עוור",
און דער "דאל" איז א "קמיע",
דם, צפרדע . . .

דם, צפרדע, כינים, ערוב,
אונזער לעבען איז אלץ נאך חרוב,
פאלשע משה'ס, פאלשע תורות,
מכות — בכורות . . .

מאגען-פארשטאפונג פאראורזאכט אפטמאל

אפענדיסיטיס

אום זיך צו פארהיטען פון אפענדיסיטיס איז נויטיג צו באזייטיגען די אומריינע שטאפען, וואס קלייבען זיך אן אין קערפער.

עקס-לאקס
(אין ענגליש EX-LAX)
דער קענדי אפפיהר-מיטעל

רייניגט דעם מאגען, לעבער און געדערים און פארהיט אייך פון די קראנקהייטען וואס קומען פון מאגען-פאר-שטאפונג.

עקס-לאקס קומט אין 2 פארמען: „טשאקאלאד" און „פינ-פלעיווער" (פיינען).